

det gamle nag til NATO, som hr. Gert Petersen ikke mener der er nogen grund til at have, og det er selvfølgelig glædeligt, hvis han så bare også ville vise det. Men han påstod også, at vi i denne debat udpegede Rusland som værende fjenden. Og det, jeg sagde til hr. Gert Petersen, var, at det mener jeg ikke er korrekt, men vi er nødt til at se på, at Rusland er området med den største ustabilitet i verden for øjeblikket.

Derfor mener jeg heller ikke, at det er relevant, som Enhedslisten bliver ved med at sige: Ih, skal vi ikke tage Rusland med ind i NATO? For det første har Rusland altså ikke bedt om at blive medlem af NATO – lad os lige være helt opmærksomme på det. For det andet har de nye demokratiske, suveræne nationer alle bedt om at blive medlem af NATO. Det er ikke NATO, der går ud og beder dem om at blive medlem.

Alle vi, der har været i nogle af disse ansøgerlande og har talt med deres politikere, har hørt deres bekymring for, at de bliver udeladt og får lov til at stå i et vakuum, hverken fugl eller fisk. De ønsker ikke – som nogle udtrykker det – at være bufferzone imellem SNG og NATO. De ønsker ikke den konfrontation, der kunne opstå.

Jeg er glad for, at hr. Gert Petersen netop huskede på, at Rusland prøver at tvinge Ukraine til at blive en del af SNG, men at Ukraine ikke vil. Rusland har brugt alle de stærkeste midler, det overhovedet har for øjeblikket. Det har ikke noget særlig stort militær, det er ikke særlig stærkt militært, det giver jeg hr. Gert Petersen meget ret i. Men de siger: O.k., så bruger vi økonomien, for Ukraine er ret langt nede rent økonomisk, og så siger vi bare: I kan ikke få elektricitet, I kan ikke få olie, I kan ikke få gas, I kan ikke få lov til at sælge. I skal købe alting i hårde dollars, men I får ikke lov til at sælge, så I kan tjene pengene ind igen. Det er økonomisk pression af den tarveligste art over for en nation, der endelig har fået lov til at blive et frit, demokratisk land.

Jeg skal ikke stå og forsvare Ukraine, for der er også begået masser af fejl her. Men jeg vil gerne være med til her fra Folketingets talerstol at slutte mig til det kor af fredsduer, der siger: Vi skal forsvare de baltiske lande, for det er dog de lande, der er blevet trynet mest gennem hele historien.

Danmark var i begyndelsen af 1990'erne ret stolt af, at man var blandt de lande, der ikke havde anerkendt, at de tre baltiske lande var blevet annekteret af og dermed blev en del af Sovjetunionen. Jeg er også stolt af at være dan-

sker, fordi vi var blandt de første lande, der anerkendte de tre baltiske lande som suveræne nationer. Men jeg ville være flov, hvis Danmark ikke blev ved med at gå i spidsen og sige: Med alle de enorme anstrengelser, I har gjort for at komme op på vores niveau i industri og demokrati og alt muligt, vil vi også kæmpe til det sidste for at sikre, at I får den sikkerhedsstabilitet, det er at være en del af NATO.

Jeg er glad for den dagsorden, der er blevet foreslået af fru Ingrid Rasmussen på vegne af Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative, De Radikale og CD. Jeg er selvfølgelig ked af, at det ikke var i Socialdemokratiets hjerte at spørge, om Fremskridtspartiet også ville være med, i betragtning af at vi faktisk har talt i disse toner gennem så mange år. Men det kan være, den tid kommer, hvor selv Socialdemokratiet bliver stort nok til også at spørge et NATO-venligt parti.

Det er blevet sagt, at Rusland ikke har vetoret, når vi taler om udvidelse af NATO, og det er så sandt, som det er sagt. Men man bliver ved med at sige, at vi skal have en aftale med dem. Det er også fornuftigt og godt, men jeg kan bare ikke lade være med at tænke på: Hvem skal vi lave aftalen med? Hvor er præsidenten i Rusland? Hvem er det, der reelt bestemmer?

Jeg ved godt, det er uartigt at stå her og sige det, for det er noget af det, man kun vil tale om i korridorerne. Men er det Tjernomyrdin, der bestemmer? Hvis der bliver valg igen, ved vi alle sammen, at han ikke står til at vinde. Ingen af os håber, det bliver Sjunganov, og i givet fald tror jeg ikke, han vil underskrive noget som helst med NATO. Lebed tør ingen tale med for øjeblikket, selv om det nok var ham, der ville vinde, hvis der blev valg, og han er en stærk, rank russer, som taler det russiske sprog i dets oprindelige mening for det russiske folk og ikke blot lefler for det internationale forum. Jeg må indrømme, at jeg ikke kan lade være med at tage hatten af for ham, for han er den eneste højtplacerede russer – så vidt jeg har kunnet læse mig til – der ikke har brugt Jeltsins sygdom og svaghed som undskyldning for, at NATO endelig ikke måtte udvide og dermed provokere det russiske folk. Alle andre bruger den stakkels Jeltsin som undskyldning for endelig ikke at provokere det russiske folk, selv om jeg er ret overbevist om, at det russiske folk såmænd slet ikke ville opdage det, hvis det skete.

Men én ting er sikkert og vist: Danmark skal ikke lade sig kyse af hverken Tjernomyrdin, Sju-